MAJÁK | Čemu věříme

Bible // Jak se stanu křesťanem //
Křesťanský růst // Duch svatý //
Boží svrchovanost a lidská odpovědnost //
Vedení církve

Sbor Církve bratrské ve Vsetíně - Maják
Smetanova 1140
755 01 Vsetín
vsetin.majak@cb.cz | www.majakvsetin.cz
IČ: 73634506 | č. účtu: 2000208310/2010

ÚVOD

Proč je důležité vědět, čemu věříme? Proč se tím zabývat obzvlášť v době, kdy mnoho lidí říká, že na hlubší teologické přemýšlení nemáme čas nebo že se přece neshodneme? Navíc: Kdo se v tom všem má vyznat a na co je to vůbec dobré? Na druhou stranu, když se zeptáte lidí v církvi, mají skoro na všechno celkem jasný názor.

Celé toto hledání souvisí s historií Majáku. Začali jsme s myšlenkou, že chceme zasáhnout lidi, kteří nejsou křesťané. Proto jsme si také formulovali, kdo jsme a jak chceme žít, a nezabývali jsme se tolik tím, čemu věříme. Dospěli jsme ale do bodu, kdy už jsme se tím museli začít zabývat, abychom mohli udržet společný směr.

1. KAŽDÝ NĚČEMU VĚŘÍ

Odpověď na otázku, proč se tím zabývat, je celkem jednoduchá. Všichni něčemu věří, všichni nějak věří. Otázka je, jestli si to někdy formulovali nebo ne a jestli to je dobře nebo špatně.

Tt 1,7-9: Neboť biskup musí být bez úhony jako Boží správce; ne samolibý, ne popudlivý, ne pijan, ne rváč, ne zištný, ale pohostinný, milující dobro, rozvážný, spravedlivý, zbožný, ukázněný, musí se pevně držet spolehlivého slova, jak bylo vyučováno, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce.

Přestože je to velice nepopulární, existuje něco jako špatné učení. Je to tak, že lidé některým věcem věří špatně.

Vědomě/nevědomě

Proč jako křesťané věříme v Boha a Ježíše? A v jakého Boha vlastně věříme? Jaký je? Není to tak, že máme jenom takový pocit, že Bůh nějaký je, ale nevíme to? Někdy velice rychle nařkneme nekřesťany, že jejich argumenty pro nevíru jsou slabé, ale jaké jsou naše argumenty pro víru? A umíme je formulovat? Máme-li být schopni povzbuzovat ostatní ve zdravém učení, musíme vědět, co to je.

Dobře/špatně

Všichni něčemu věří, všichni přemýšlí o tom, čemu věří, otázka je, jestli to dělají dobře nebo špatně. Je skutečně možné to dělat špatně. Není to jenom o dnes tak populárním pohledu, že já mám svůj názor a ty máš svůj.

1Tm 6,2-5: Tomu uč a k tomu povzbuzuj. Jestliže někdo učí jinak a nedrží se zdravých slov, těch, která jsou našeho Pána Ježíše Krista, a učení, které je v souladu se zbožností, je zaslepený, ničemu nerozumí, ale má chorobný zájem o sporné otázky a slovní potyčky. Z toho vzniká závist, svár, urážky, zlá podezření, ustavičné třenice mezi lidmi, kteří mají porušenou mysl a jsou zbaveni pravdy a kteří se domnívají, že zbožnost je pramenem zisku. [Takovým se vyhni.]

2. NEPOTŘEBUJEME TEOLOGII, DŮLEŽITÝ JE VZTAH S BOHEM

Další velmi populární pohled říká, že se nepotřebujeme zabývat teologií, ale tím, abychom měli v pořádku vztah s Bohem. Dochází k posunu od objektivního (teologie) k subjektivnímu (vztahu s Bohem). Nechceme řešit nějaké teoretické věci, pojďme se soustředit na to, jak ty věci prožívám já. Tento pohled má samozřejmě svoje problémy, hlavní z nich je otázka, jestli může existovat vztah bez informací. Nebudu-li si pamatovat, kdy má moje manželka narozeniny, náš vztah

tím rozhodně bude trpět. Stejně je tomu ve vztahu s Bohem - když nebudeme vědět, jaký je, jak si můžeme být jistí, že máme vztah skutečně s ním a ne s nějakou vymyšlenou představou?

Větší problém však je, že se mění, kam zaměříme svou pozornost. Místo abychom se soustředili na to, kdo je Bůh, začínáme se mnohem víc soustřeďovat na sebe. Člověk se stává tím hlavním - jeho touhy, problémy, potenciál a terapie. Vyměnili jsme hledání Boha za hledání štěstí, pravdu za pocit a dělat správné věci za cítit se dobře. My ale věříme, že potřebujeme vědět, čemu věříme, abychom mohli mít skutečný vztah s Bohem.

3. Nestačí to, co funguje

Jiný přístup říká, že pokud něco funguje, znamená to, že je to správně. V církvi jsme často položili rovnítko mezi počty a Boží požehnání. To znamená, že když je někde hodně lidí, Bůh tomu žehná. Když je někde málo lidí, znamená to, že je něco špatně. Problém je, že když se budeme dívat pořádně, zjistíme, že v podstatě funguje úplně všechno. Například jedny z největších „církví" na světě dnes naprosto otevřeně vyučují teologii prosperity a pozitivní myšlení - že Bůh chce, abych byl bohatý, zdravý a šťastný. Spousta lidí na to slyší.

Jedním z důvodů, proč je pragmatismus tak populární v církvi, je, že mnoho lidí si nechce dát práci (nebo najít čas), aby věci skutečně prozkoumali, a tak zůstává: jestli to funguje, aspoň že tak.

Ale realita je, že jestli něco funguje, neznamená to, že to musí být pravdivé. Viděl jsem mnoho lidí obětovat svůj život, peníze a energii kvůli naprostým nesmyslům. Kolik lidí naletělo neuvěřitelným investičním nabídkám na obrovské zisky a zůstali s prázdnou kapsou! Stejné je to v křesťanství.

2 Tm 4,1-5: Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, až přijde nastolit své království: Hlásej Slovo, buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, napomínej, povzbuzuj a vyučuj s nejvyšší trpělivostí. Přijde totiž doba, kdy lidé nestrpí zdravé učení, ale budou se podle vlastních chutí obklopovat učiteli, kteří jim budou lechtat sluch. Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím. Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svou službu.

Lidé nesnesou zdravé učení a radši si budou hledat učitele, kteří jim budou říkat, co chtějí slyšet, budou radši věřit bájím. To je něco, o čem jasně Pavel mluví. Nemůžeme si dovolit být jenom pragmatičtí. Potřebujeme vědět, jestli věci, které se vyučují, jsou skutečně v Bibli, a to, že někdo vytrhne půl verše z kontextu ze Starého zákona, ještě neznamená, že je to v Bibli.

4. Potřebujeme vědět, čemu věříme, abychom mohli zakládat zdravé sbory

Náš příběh na Majáku začal s tím, že chceme zasáhnout nové lidi. Důležité a společné bylo poslání, úkol. Docela dlouho to stačilo, ale pak jsme zjistili, že to nestačí. Věříme, že jestli chceme zakládat zdravé sbory, potřebujeme si ujasnit, čemu věříme. Pokud si to neujasníme, stejně se to jednou projeví v naprosto praktických věcech a fungování.

Například:

Jak přistupujeme k Bibli?

Náš přístup k Bibli bude určovat to, k jakým závěrům dojdeme. Pokud přijmeme způsob práce s Biblí, kde vytrháváme půl verše z kontextu a zduchovňujeme věci ze Starého zákona, potom budeme docházet k úplně jiným závěrům, než když tyto věci dělat nebudeme.

Jak se člověk stane křesťanem?

Jestli věříme, že se člověk stává křesťanem díky tomu, že se pomodlí modlitbu přijetí a je hotovo, povede nás to prakticky k tomu, aby se co nejvíc lidí pomodlilo tuto modlitbu. Pokud ale chápeme, že je to trošku složitější, zvolíme jiný přístup.

Co Duch svatý?

Jestli věřím, že aby lidé měli Ducha svatého, potřebují prožít druhou zkušenost, které se říká křest Duchem, pak mi prakticky ve službě půjde o to, aby to každý prožil. Jestli tomu tak není, budu dělat věci jinak. Nebo jestli věřím tomu, že tato zkušenost představuje jediný způsob, jak lidé mohou prožít plnost Ducha svatého, tak zase budu usilovat o to, aby to všichni prožili. Nebo si budu vybírat členy týmu na základě toho, jestli tuto zkušenost prožili nebo ne.

Jak vidíte, čemu věříme má velice praktický dopad na to, jak bude vypadat církev i jak budeme žít svůj život. Když naší dceři Sofii diagnostikovali nevyléčitelnou nemoc, uvědomili jsme si, jak obrovský to má dopad. Věděli jsme z Bible, jaký je Bůh, a proto jsme ho nemuseli zpochybňovat. Nemuseli jsme si klást otázky, jestli nás Bůh trestá, protože on potrestal svého syna, nebo jestli stojí na naší straně a záleží mu na nás, protože to dokázal tím, že nechal zabít svého syna. Můžeme žít v jistotě, že se to neděje proto, že bychom dělali něco špatně nebo měli malou víru a potřebovali větší. Na druhou stranu víme, že se můžeme modlit, protože Bůh uzdravuje podle svého rozhodnutí a jak on chce. Viděl jsem mnoho případů, kdy v takovýchto krizích lidé narazili na to, že nevěděli, čemu věří, nebo věřili nesmyslům, a to je položilo.

Přáli bychom si, aby Maják byl místem, kde lidé vědí, čemu věří, protože jenom potom mohou znát skutečného Boha.

Otázky

- Existuje skutečně jedna pravda, nebo má každý svou?
- Pokud se všichni shodneme na tom, že Bible je pro nás měřítkem pravdy, jak je možné, že různí křesťané docházejí k různým závěrům?
- Je Bible jenom "bojištěm pravdy", nebo něčím víc?

HLAVNÍ MYŠLENKA

Bible je hlavní způsob, jak k nám Bůh mluví. Je místem, kde poznáváme pravdu a osobně se setkáváme s Bohem.

JAKÁ JE BIBLE?

Bible je autorita (2 Tm 3,16-17; 2 P 1,21)

2 Tm 3,16-17: Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonale připraven a vybaven ke každému dobrému dílu.

- Bible je autoritou, protože věříme, že je tím, co nám Bůh chce říct.
- Bible má 2 autory (lidské a Boha) – je Božím slovem.
- Bible je měřítkem všech ostatních zjevení.

Bible je jasná

1 Tm 3,14-15: Ty však zůstávej v tom, čemu ses naučil. Víš, že je to pravda, neboť víš, od koho ses učil. Od dětství přece znáš svatá Písma, která ti dokáží dát moudrost ke spasení skrze víru v Krista Ježíše.

V základních věcech víry a života je Bible jasná.

To však neznamená, že všechno v Bibli je všem jasné. Potřebujeme Bibli studovat, znát souvislosti veršů, příběhů, postav. Potřebujeme znát historii, dobové pozadí, kulturu atd., abychom mohli Bibli správně rozumět.

Bible je nezbytná

Ř 10,13-15: Vždyť „Každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, bude zachráněn". Jak ale mohou vzývat Toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v Toho, o němž neslyšeli? A jak uslyší bez kazatele? A jak jim může někdo kázat, aniž by byl poslán?

Pro záchranu nestačí jenom obecné poznání Boha, které máme v přírodě a ve stvoření. Potřebujeme, aby se Bůh konkrétně zjevil a on to udělal v Bibli.

Bible stačí

2 Tm 3,16-17: Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonale připraven a vybaven ke každému dobrému dílu.

Bible obsahuje všechno, co potřebujeme vědět, abychom byli připraveni. Reformační princip sola Scriptura (pouze Bible) znamená, že v naší víře a v našem životě je pro nás závazná jenom Bible. Žádné jiné tradice ani zkušenosti nedoplňují to, co Bible říká. Základní otázka, kterou si musíme zodpovědět, je: „Máme v Bibli všechno, co potřebujeme vědět?" Odpověď zní ANO.

VÝKLAD

2 Tm 2,15: Usiluj, aby ses mohl před Bohem postavit jako osvědčený dělník, který se nemá zač stydět a který správně vykládá slovo pravdy.

- Bibli vykládáme na základě stejných principů a pravidel jako ostatní literaturu.
- Cílem výkladu je přijít na to, co znamenal text pro původní posluchače.
  - Text nemůže znamenat to, co nikdy neznamenal.
  - Má jeden význam, ale může mít více aplikací.
- Kontext mění všechno
  - Klíčová věc při výkladu je, kde se text nachází, proč se tam nachází, co jej obklopuje, v jaké biblické knize je atd.
- Jaký literární žánr?
  - Jinak vykládáte poezii, jinak prózu, jinak podobenství, jinak proroctví…
- Písmo vykládáme Písmem
  - Nejasné věci vykládáme ve světle jasných.

K ČEMU JEŠTĚ BIBLE SLOUŽÍ?

Mt 4,4: On však odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem vycházejícím z Božích úst'."

Bible je místo, kde

- se setkáváme s Bohem
- k nám Bůh mluví
- poznáváme Boha
- formujeme svoje myšlení
- se učíme, jak žít

Proto věříme, že Bible má být součástí našich životů. Chceme ji studovat a znát.

Otázky

- Jak je možné, že se příběhy o tom, jak se lidé stanou křesťany, tak liší?
- Co mají společného?
- Stane se člověk křesťanem najednou, nebo je to proces?
- Je potřeba se modlit nějakou zvláštní modlitbu?
- Pozná se nějak, že jsem křesťan?
- Jakou roli hraje křest?

HLAVNÍ MYŠLENKA

Křesťanem se člověk stává z Boží iniciativy skrze nové narození, na něž reaguje vírou a změnou života.

DVOJÍ POHLED

Na to, jak se lidé stávají křesťany, je potřeba se dívat ze dvou úhlů:

- z pohledu toho, co dělá Bůh
- z pohledu toho, jak reaguje člověk

Dobrou ilustrací je loutkové divadlo. Divák vidí, co se děje na jevišti, ale to není všechno – mnoho věcí se odehrává za oponou.

Nové narození - co se děje za oponou (J 1,10-13; 3,1-10)

- Bůh dělá první krok
  - Bůh musí iniciovat vztah směrem k nám, abychom vůbec měli zájem (Ko 2,13).
- Bůh dělá
  - Nikodém, o němž čteme v J 3, byl zmatený, protože si neuměl představit, jak se má znovu narodit. Tak jako jsme nemohli způsobit své narození, nemůžeme se znovu narodit ani duchovně. Jedná se o něco, co je mimo naše možnosti.
- Nové narození je událost
  - Nové narození je událost, která se odehraje v konkrétním okamžiku v čase. Problém je, že někdy lidé nevědí, kdy přesně to bylo, protože se to děje za oponou.

Obrácení - co se děje na jevišti (Mk 1,14-15)

Obrátit se znamená změnit myšlení, změnit život. Obraz je jednoduchý: Jdu jedním směrem, pak se obrátím a jdu opačným směrem.

- Proces nebo událost?
  - U některých jedinců se to odehraje velice rychle, pro jiné je to dlouhý proces.
  - Modlitba spasení může být dobrým nástrojem, jak pomoct lidem udělat další krok k Bohu, ale nemusí být chvílí, kdy se člověk stane křesťanem.
- Pokání (změna) a víra
  - Pokání a víra jsou negativním a pozitivním rozměrem obrácení. Znamenají obrátit se od něčeho (hříchu, života pro sebe) k něčemu (Bohu). Znamenají něco opustit a něco přijmout, něco ztratit a něco získat.

VÍRA - OBRÁCENÍ K BOHU

Víra znamená:

Informace - znalost

Aby se člověk mohl stát křesťanem, musí mít základní informace:

- Bůh. Existuje jeden Bůh, který stvořil člověka. Dal nám život a smysl života ve vztahu s Ním.
- Hřích. My jsme se rozhodli, že si budeme žít po svém, bez Boha.
- Ježíš. Bůh poslal svého Syna, aby místo nás zemřel a zaplatil tak dluh, který jsme měli vůči Bohu.
- Já. Tato víra se musí stát mou osobní. Není to obecná víra, ale moje víra, že i za mne Ježíš zemřel.

Souhlas

Druhý krok je souhlasit s těmito informacemi. Souhlas ale nestačí. Víra, která se neprojeví v životě, je neúplná (Jk 2,18-19).

Osobní důvěra

Poslední důležitou součástí toho, co je víra, je vsadit na to svůj život - stane se to součástí mého života, je to moje naděje. Až jednou zemřu, jediný důvod, proč by mě Bůh neměl odmítnout, je, že za mě zemřel jeho Syn.

ZMĚNA - POKÁNÍ - OBRÁCENÍ OD HŘÍCHU A ŽIVOTA PRO SEBE

Pokání je změna myšlení. Znamená:

- Usvědčení. Jsem si vědom toho, co je špatně - žil jsem bez Boha. Protože jsem žil bez Boha, dělal jsem spoustu věcí v životě špatně, úplně proti tomu, co chce Bůh.
- Zármutek. Je mi to líto.
- Vyznání. Před Bohem, často je třeba i před lidmi.
- Náprava. Jestli jsem kradl, tak to vrátím, pokud jsem lhal, řeknu pravdu, jestliže jsem ublížil, omluvím se.

ZMĚNA ŽIVOTA - JAK SE TO POZNÁ?

- Jak tato změna vypadá?
- Svědectví. Mluvím s ostatními lidmi o svojí víře.
- Bible. Chci znát Boha a slyšet jeho Slovo.
- Modlitba. Chci s Bohem mluvit.
- Církev. Mám novou rodinu, s níž chci trávit čas, a chci se podílet na tom, co dělá.
- Touha po svatém životě. Žil jsem si pro sebe, podle svých pravidel, teď chci žít pro Ježíše, podle jeho vzoru.
- Křest
  - Křest je vyjádřením změny, která se odehrála.
  - Na Majáku funguje příprava ke křtu.
  - Pokud jste byli pokřtěni jako děti, můžete svůj křest přijmout nebo se nechat pokřtít na vyznání své vlastní víry.

Otázky

- Jaký je vztah mezi čtením Bible, modlitbou a problémy v mém manželství?
- Co to je křesťanský růst?
- Kdo je odpovědný za křesťanský růst?
- Nastane někdy doba, kdy už nebudu potřebovat růst?

HLAVNÍ MYŠLENKA

Bůh nás postupně osvobozuje z hříchu a dělá podobnými Ježíši.

STROM (Ga 5, Ž 1; J 15)

- Náš život je jako strom, na němž roste ovoce (charakter).
- Ovoce může být kladné (dobré) nebo záporné (špatné).

… láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a zdrženlivost (sebeovládání)

Jak poznáme, že žijeme s Bohem?

Náš život vykazuje určité charakterové vlastnosti. To je podstata změny - můj charakter.

Jak se na stromě objeví ovoce?

Napětí u stromu je, že pokud je strom zdravý, ovoce přirozeně bude růst, není ale nic, co můžu udělat, abych ovoce přinutil vyrůst. Jeden typický problém je, že lidé předstírají charakter před ostatními lidmi.

PROCES (2 K 3,18)

Nejsme dokonalí – co je hřích:

Zúžili jsme podstatu problému. Co je hřích?

- Věci, které jsme udělali a neměli je udělat – krádež, lež, podvod…
- Věci, které jsme neudělali a měli je udělat.
  - Miluj bližního svého – pokaždé, když vidíš člověka, který potřebuje pomoc.
  - Buď štědrý.
  - Jdi a pověz dalším lidem o Ježíši.
  - …
- Skutky, slova, myšlenky a motivy
  - Hříchem je nejenom to, co dělám, ale i co říkám, jak přemýšlím a proč věci dělám.
  - Nakonec i nejlepší služba může být hřích, pokud ji člověk dělá ze špatného důvodu.
  - Všichni máme problém a všichni potřebujeme růst a budeme to potřebovat až do smrti.

Pasivní (Fp 2,13)

Stejně jako zahradník nemůže způsobit, aby strom nesl ovoce, ani já nemůžu způsobit růst ovoce ve svém životě. Jenom Bůh mě může proměnit.

Aktivní (Ř 8,13; Žd 12,14; 2 P 1,5)

Nikdy nemůžeme přinutit strom, aby na něm rostlo ovoce. Jediné, co můžeme udělat, je strom zalévat a hnojit.

V tom spočívá naše aktivita. V tom můžeme a máme být aktivní. V tomto každý z nás nese odpovědnost za svůj duchovní život.

Jak se hnojí a zalévá?

Bible, modlitba, církev, skupina, služba, dávání, svědectví, chvíle ztišení a další. Tyto věci jsou otázkou poslušnosti. Nedělám je jenom tehdy, když se mi chce. Uvědomuji si jejich důležitost a dopad na svůj život. V poslušnosti vidíme také „hloubku" křesťanského života. Růst v evangeliu - poznání své hříšnosti a Boží milosti.

KTERÁ LOĎ?

Loď, která plachtí?

Všechno se skvěle daří, život s Bohem jde skoro sám, nic není problém. Mám v životě radost a o ničem nepochybuji.

Loď, kde je potřeba veslovat?

Život s Bohem je pro mě spíše práce než radost. Občas se objeví pochybnosti. Důležité je, že držím směr a hledám Boha. (Zalévám svůj strom.)

Loď, která se nechává unášet?

Prožívám ve vztahu s Bohem těžké období, ale neřeším to. Přestávám vidět smysl v životě podle křesťanských hodnot. Nechávám to být a uvidí se.

Loď, která se potápí?

Jsem ochotný se přestat nazývat křesťanem a žít si po svém.

Nemůžu způsobit, aby foukal vítr a moje loď plachtila, ale vždycky mohu veslovat. Nesu zodpovědnost za to, jestli vesluju, nechávám se unášet nebo se potápím.

PROCES NA MAJÁKU

Jak na Majáku pomáháme lidem růst?

- Mentorský program - roční program pro nové lidi. Účast v tomto programu je také podmínkou křtu.
- Děti - program pro děti v neděli a v pátek.
- Klub - program pro studenty, studentské kluby, skupinky.
- Skupiny - hlavní nástroj pro lidi všech generací.
- Skupinky - menší setkávání (většinou pro stejné pohlaví).
- Institut - vzdělávání vedoucích.

Pokud hledáte více informací o Duchu svatém, doporučujeme knihu Duch svatý od Daniela Heczka.

HLAVNÍ MYŠLENKA:

Úkolem Ducha svatého je ukazovat a zpřítomňovat Ježíše, dává nám dary ke službě a dělá nás podobnými Ježíši.

KDO JE DUCH SVATÝ (J 16,6-16)

- Ježíš mluví o tom, že Duch je lepší náhrada za Ježíše.
- Duch svatý není síla ani energie, ale osoba, která mluví a zažívá emoce.
- Jeho prostřednictvím zažíváme Boha ve svém životě.
- Duch svatý je reflektorem, který ukazuje na Ježíše a zpřítomňuje ho v našem životě.

3 oblasti práce Ducha svatého:

- síla/moc
- duchovní dary
- svatost

Problémy často vznikají kvůli tomu, že se zaměříme jenom na jednu oblast.

SÍLA/MOC

Jak člověk dostane Ducha svatého?

2 základní teologické pohledy:

- Křesťan potřebuje speciální zkušenost (křest Duchem svatým), aby byl plnohodnotným, připraveným křesťanem, nebo dokonce vůbec nemá Ducha svatého.
- Všichni křesťané mají Ducha svatého a mají žít životy plné Ducha svatého.

Na Majáku věříme tomu, že všichni křesťané mají Ducha svatého a nepotřebují žádnou další zkušenost, aby byli plnohodnotnými křesťany. Důvod vyplývá z toho, že rozumíme události letnic jako jediné události v dějinách, která se neopakuje (stejně jako Vánoce nebo Velikonoce). Další texty, které o tom mluví, jsou 1 K 12,13, kde Pavel píše, že jsme všichni byli jedním Duchem pokřtěni do téhož těla. A v Ř 8,9 Pavel prohlašuje, že kdo nemá Ducha Kristova, není jeho. Nelze tudíž říct, že jsem křesťan a nemám Ducha svatého. Stát se křesťanem tedy znamená být pokřtěný Duchem svatým.

Duchovní zkušenosti

Na druhou stranu naprosto nechceme snížit význam duchovních zkušeností. Věříme tomu, že existují různé duchovní zkušenosti a lidé prožívají svoji víru různě. Nechceme upřednostňovat jeden druh duchovní zkušenosti před ostatními.

Ef 5,18: Neopíjejte se vínem (což vede k prostopášnosti), ale nechávejte se naplnit Duchem.

Všichni křesťané jsou vyzýváni, aby se nechávali naplňovat Duchem svatým. To děláme skrze modlitbu, čtení Bible, na setkáních církve, v rozhovorech… Na Majáku neudělujeme duchovní zkušenosti. Pokud toužíte po duchovní zkušenosti, rádi se s vámi budeme modlit.

DUCHOVNÍ DARY - TĚLO KRISTOVO, OSTATNÍ (1K 12)

1 K 12,4-7: Jsou různé dary, ale tentýž Duch, jsou různé služby, ale tentýž Pán, jsou různá působení, ale všechno ve všech působí tentýž Bůh. Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užitku.

- Definice: rozmanité projevy Boží moci
- Věříme v to, že jsou různé dary, které dává Duch svatý církvi, aby lidé mohli sloužit jedni druhým.
- V Novém zákoně existují 4 různé seznamy darů. Dary jsou různé - od proroctví až po administrativu.
- Každý křesťan má duchovní dar ke společnému užitku, otázka zůstává, jestli je používáme nebo ne.

ZMĚNA, SVATOST - KRISTUS VE STŘEDU ŽIVOTA (Ga 5)

Ga 5,22-23: Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a zdrženlivost. Tomu se žádný zákon nevyrovná.

Poslední oblastí působení Ducha svatého je, že nás dělá podobnými Ježíši. Jedna otázka je, jestli mám Ducha svatého, a druhá, jaký vliv má Duch svatý v mém životě. Tento vliv se projevuje ovocem Ducha svatého - změnou charakteru. Toto ovoce je také objektivní způsob, jak hodnotit křesťanskou zkušenost. Existuje mnoho náboženských, psychologických, emocionálních zkušeností. To, zda se jedná o zkušenosti s Duchem svatým, se hodnotí podle toho, jestli vedou k ovoci Ducha.

Otázky

- Za co nese odpovědnost člověk a za co Bůh?
- Například při evangelizaci: Je to tak, že kdybychom se více modlili, více lidí by uvěřilo? Nebo kdybychom lépe mluvili o Kristu, více lidí by uvěřilo?
- Ve výchově dětí: Je to jenom Boží rozhodnutí, jak dopadnou naše děti, nebo je to na nás?
- V manželství: Když si vybíráme partnera, mám čekat na zjevení, anebo si vybrat?

HLAVNÍ MYŠLENKA:

Dělej věci na 100 % a věř, že Bůh má všechno ve své ruce.

V Bibli najdeme důraz na obojí.

BŮH (Iz 46,9-11; J 15,16; Ko 1,16; Ž 103,19)

Bůh je ten, kdo má věci v rukou, kdo rozhoduje, kdo má také svobodnou vůli a dělá si, co chce. Nemůžeme jej omezovat. Bůh stvořil všechny věci a také je udržuje v chodu. Bůh vládne nade vším.

ČLOVĚK (Dt 30,19-20; Sk 17,30-31)

Na druhou stranu lidé mají obrovskou odpovědnost za svá rozhodnutí. Bůh nám dává vybrat, jestli s ním chceme žít nebo ne. Poskytuje nám možnost volby v životě - kde budeme žít, pracovat, studovat, koho si vezmeme.

BUĎ, ANEBO?

Toto myšlení je pro nás problém. Chceme přemýšlet v kategoriích - buď, anebo. Proto máme tendenci k extrémům na jednu nebo na druhou stranu.

Extrém - Bůh všechno zařídí

- Přehnaný důraz na Boží svrchovanost a podcenění naší odpovědnosti.
- Velice blízké myšlence osudu, který nelze změnit.
- Vede k pasivitě a nezájmu - proč se modlit, když to Bůh zařídí?
- Pasivita může mít také duchovní podobu - musíme se modlit, ale nic neděláme.

Extrém - já všechno zařídím

- Přeceňujeme svou odpovědnost a autoritu.
- Přehnaný důraz na svobodnou vůli, který až hraničí s pozitivním myšlením, kde my utváříme svou budoucnost tím, jak o ní přemýšlíme.
- Velkým nebezpečím je vliv hnutí víry, které je křesťanskou verzí pozitivního myšlení. Objevují se zde výroky: „Bůh nemůže nic udělat, pokud se nebudeme modlit." „Jsme nepostradatelní v Božím plánu." „Bůh chce, aby byl bohatý a zdravý - jak fyzicky, tak psychicky, stačí mít víru." atd.
- Tento extrém vyvolává v lidech strach, protože jejich život a osud lidstva je v jejich rukou, a veliký aktivismus - bez nás přece Bůh nic nemůže udělat.

MODLI SE A PRACUJ

Řešení je naučit se žít s rozporem, kterému nerozumíme, a to, že v Bibli jsou oba důrazy.

Sk 27: Pavel na lodi. Život apoštola Pavla, který věřil v to, že Bůh zachraňuje lidi, a přesto obětoval svůj život tomu, aby jim to šel říct.

Jsme odpovědní za svá rozhodnutí, ale ta jsou součástí toho, jak to Bůh naplánoval a určil. Tyto věci jdou spolu ruku v ruce, ne proti sobě.

Modlitba

- Modleme se - buďme lidmi modlitby.
- Buďme si však vědomí i toho, že se modlíme k Otci v nebesích, který rozhoduje o tom, co dostaneme a co ne.

Výchova dětí

- Bůh má v ruce naše děti.
- My však máme odpovědnost za to je vychovávat, vytvářet prostředí, ukazovat jim na Krista.

Evangelizace

- Bůh zachraňuje.
- Poslal však nás, abychom to lidem srozumitelným způsobem řekli.

CO S TÍM?

Modli se...

- U modlitby musíme vždycky začít. Buďme lidmi modlitby.
- Modlitba odráží, jak vnímáme svůj život. Jestli je Bůh ten, který má všechno v rukou, budeme se modlit. Máme -li pocit, že věci zvládneme sami, modlit se nebudeme.

… a pracuj

- Nestačí se modlit, je potřeba pracovat.
- Někteří potřebují vzít život do rukou a začít něco dělat. Začít se učit, začít měnit konkrétní oblast svého života, začít na něčem pracovat.

ZÁVĚR

Dělej věci na 100 % a věř, že Bůh má všechno ve své ruce.

Toto porozumění přináší do našeho života rovnováhu. Na jednu stranu nebudeme pasivní, protože vnímáme svoji odpovědnost za svůj život a za svět kolem sebe. Na druhou stranu budeme mít pokoj, protože víme, že Bůh má všechno ve své ruce.

Čemu věříme | Boží svrchovanost a lidská odpovědnost

Otázky

- Měla by se církev vést?
- Jak bychom ji měli vést?
- Kdo by ji měl vést?
- Co to znamená vést církev?

HLAVNÍ MYŠLENKA:

Vedoucí je člověk, který je ochotný zahrnout do svého života další lidi a směřovat je k Bohu.

OSOBNÍ VEDENÍ LIDÍ - PASTÝŘ JAKO ZÁKLADNÍ METAFORA (1 P 5,1-4)

- Vedení v církvi je vždycky osobní - je to práce s lidmi.
- Znamená to být s lidmi, když se věci daří, když se nedaří, když lidé mají problémy i když jsou silní a mohou řešit problémy ostatních.
- Vedoucí musí být velice blízko a jít příkladem.

SDÍLENÉ VEDENÍ

- Vedení je vliv.
- Vedení vidíme v Bibli, je dokonce jedním z duchovních darů (Ř 12,8), a vidíme, jak si Bůh používá vedoucí.
- Sdílené vedení - vedoucí tvoří tým lidí, kteří společně pracují. Nejsou poradním týmem kazatele. Kazatel je člen tohoto týmu. Kazatel také nemá žádnou zvláštní moc ani jinou autoritu než ostatní starší.
- Na Majáku mají možnost zasahovat do vedení všichni členové. Stanovili jsme pro to proces, jak se to děje:
  - osobní rozhovor s některým z vedoucích
  - rozhovor s týmem vedoucích
  - připravená prezentace pro všechny členy církve
- Vedení posunuje ostatní k Bohu (Ef 4).

KDO A JAKÝ JE VEDOUCÍ?

- Základním předpokladem pro vedení v církvi je charakter (1 Tm 3,1 -7).
- Základní požadavek je, že musí být schopen učit. Neznamená to ovšem nutně kázat. Učit se dá jeden na jednoho, ve skupině, děti, mládež atd.
- Vedoucí ale ví, že musí rozvíjet potřebné schopnosti, aby mohl být lepší vedoucí.
- Člověk, který si organizuje život podle církve a ne církev podle života. Vedoucí v církvi si vědomě vytváří v životě prostor, aby mohl sloužit.
- Vedoucí rozumí tomu, že to, jak může přinést největší změnu do života lidí, je dlouhodobý pravidelný závazek.
- Velikost Majáku se bude odvíjet od toho, kolik vedoucích budeme mít. To, jak se lidé budou na Majáku cítit, závisí na tom, kolik budeme mít vedoucích.

Za pravidlo víry a života přijímá Církev bratrská Písmo svaté – Bibli.

V přesvědčení, že církev může své poslání ve světě uskutečnit jenom tehdy, když zůstane věrna své Hlavě - Ježíši Kristu, který je jejím základem a který ji zachovává a dovede až k cíli, se jako členové Církve bratrské hlásíme k tomuto Vyznání víry:

O zjevení

Věříme, že se Bůh zjevoval lidem mnoha způsoby prostřednictvím svého stvoření, svého Zákona, svých poslů a proroků, ale v posledních dnech a s konečnou platností se zjevil ve svém Synu, Ježíši Kristu (Žd 1,1n), který je vtěleným Bohem a vlastním zjevením Boha pravého a živého (J 1,1.18; 14,9; 1 J 5,20).

O Bibli

Věříme, že neomylným svědectvím o tomto zjevení je Písmo svaté Starého i Nového zákona, které bylo inspirováno Duchem Božím. Pánem a středem Písma je Ježíš Kristus.

Písmo svaté má dvě stránky: božskou a lidskou. Božská stránka je neomylná pravda, lidská stránka je lidská řeč, lidské vyjádření i to, jak řeč a vyjádření byly zachovány.

Písmo svaté jako Boží slovo je jediným měřítkem a autoritou naší víry a našeho života (2 Tm 3,16; 2 Pt 1,21). Mimo něj neuznáváme žádné doplňky, které by měly stejnou autoritu, vážnost a úctu.

Při výkladu Bible se hlásíme ke starokřesťanským vyznáním víry (Apoštolské vyznání, Nicejsko-cařihradské, Athanasiovo), k reformovaným konfesím (zvl. Druhá helvetská konfese, Heidelberský a Malý westminsterský katechismus), k odkazu Jednoty bratrské (zvl. k vyznání Jednoty bratří českých podle vydání Komenského z roku 1662) a k zásadám evangelikálního hnutí, vyjádřeným např. vyznáním Lausannského závazku z roku 1974.

O Boží trojjedinosti

Věříme v jednoho Boha (Dt 6,4), který se v dějinách spásy zjevil jako Otec, Syn a Duch svatý (1 K 8,6; Žd 1,8; Sk 5,3n; Žd 1,3). Tyto tři osoby téže podstaty tvoří dokonalou jednotu, nelze je od sebe oddělit ani navzájem ztotožnit (Gn 1,26; Mt 28,19; 3,16-17).

O stvoření světa

Věříme, že Bůh stvořil všechno viditelné i neviditelné svým Slovem (Ž 33,6; Ko 1,16) a řídí celý svět svou nevystižitelnou moudrostí (Ř 11,33). Věříme, že nás v Kristu před stvořením světa vyvolil za svůj lid (Ef 1,4), ale nikoho nezbavil odpovědnosti za jeho rozhodování (Ž 81,12; J 5,40; Ga 6,5).

O hříchu

Věříme, že člověk svou neposlušností Boha ztratil společenství s ním i neporušenost, k níž byl původně stvořen (Ř 5,12). Proto se všichni rodí jako hříšní lidé a svým životem porušujícím Boží Zákon a svou svévolí a vzpourou tento stav potvrzují (Ř 3,23). Proto jsou vydáni

Božímu soudu a smrti jako mzdě hříchu (Ř 5,18-9; 6,23).

O Kristu

Věříme, že Ježíš Kristus, Boží Syn, se svým narozením stal pravým člověkem (J 1,14; 1 Tm 2,5; Žd 2,14). Svou zástupnou smrtí na kříži na sebe vzal naše hříchy, a tím nás smířil s Bohem (Ko 1,20-22). Svým vzkříšením a nanebevstoupením zvítězil nad všemi mocnostmi zla a stal se Pánem celého světa a hlavou církve (Ef 1,20-22; Mk 16,19; Fp 2,9-11).

O Duchu svatém

Věříme, že o letnicích seslal Bůh skrze Ježíše Krista Ducha svatého (Sk 2,33), který lidi usvědčuje z hříchu (J 16,8), vede k pokání a víře v Krista, a tak z nich činí nová stvoření (2 K 5,17; Ř 8,2).

Znovuzrození se projevuje nesením ovoce Ducha, především láskou k Bohu a lidem (Ga 5,22).

I po znovuzrození (J 3,5; Tt 3,5) jsou věřící Duchem svatým zmocňováni a naplňováni (Ef 5,19) a dostávají dary (1 K 12,4 -11; Ř 12,6; Ef 4,11) k účinné službě v církvi i ve světě (2 Tm 1,6-7; 2,1).

O ospravedlnění

Věříme, že všichni, kteří v Krista uvěří a vyznávají a opouštějí své hříchy, přijímají od Boha ospravedlnění a jistotu spásy (Ř 5,1n). Děje se tak pouhou vírou v Ježíše Krista (Ga 3,26), bez vlastních zásluh (Ga 2,16). Jiným způsobem dosáhnout spásy nelze (Sk 4,12).

O církvi

Věříme, že Bůh už v dějinách Izraele povolával a shromažďoval svůj lid. Ježíš Kristus na tomto světě ustanovil lid Nové smlouvy (1 K 11,25) a buduje jej mezi všemi národy jako svou církev (Mt 16,18). Proto je výsadou všech věřících vyjádřit svou příslušnost k církvi vstupem do svazku s některou její větví (Sk 2,41). Tím veřejně vyznávají svou víru (Ř 10,9n), přijímají svátosti křtu a svaté večeře Páně (Mt 28,19; Mk 16,16) spolu s darem bratrského společenství, ve kterém se vzájemně povzbuzují, napomínají (Sk 2,42; Žd 10,24n), slouží si (Ef 4,15-16) a podřizují se jak pověřeným správcům (Žd 13,17), tak jedni druhým (Ef 5,21n).

O poslání církve

Věříme, že církev je poslána být solí země a světlem světa (Mt 5,13n). Svou službou pomáhá lidem v hmotné a mravní bídě a zvěstuje jim záchranu ve Spasiteli Ježíši Kristu. Z těch, kteří přijímají evangelium, činí učedníky Ježíše Krista křtem a vyučováním k zachování toho, co nám Pán Ježíš přikázal (Mt 28,19n).

O druhém Ježíšově příchodu

Věříme, že Ježíš Kristus přijde ve své slávě (1 Te 1,10; Fp 3,20; 1 Pt 4,13), aby ustavil věčné Boží království, kde Bůh bude všechno ve všem (1 K 15,28; Zj 19,6). Věříme, že všichni spravedliví budou vzkříšeni k věčnému životu a bezbožní k soudu a věčnému trestu (J 5,28-29; Mt 25,34.41.46).